

Dr Göröncséri Ferencné, orvos, MNKSZ tag

Mai atomizálódó világunkban mindinkább magára marad az érző ember, az az ember, aki társas kapcsolatokra, sikerre, örömezésre teremt. Nem csodálkozhatunk hát, hogy óriási mértékben felértékelődött az azonos érdekek, értékek, normák mentén működő, életre szóló mintát adó közösségek iránti vágy, s ez nem más, mint a család - mely mikrotársadalmon belül a legmegbízhatóbb pillér a NŐ, az ANYA, NAGYMAMA, a TÁRS, az asszony, aki kötevényében hordja a jövőt, melengetí, óvja a jelent, s lefogja a szemét a múltnak, hiszen a mindennapok harcában többnyire Ő a túlélő. Birtokában van erőnek, kitartásnak, kreativitásnak - melyet férfitársaink is magukénak vallanak - de empátiájával, megérző képességével, ezer felé is osztódó, mégis azonos értékű figyelmével fölé emelkedik a másik nemnek. Ezek az adottságok egyben kötelezettséget is rónak ránk, mivel azon túl, hogy a családi fészkekben szépre, jóra, tisztességre, munkára okítjuk a felnövő ifjúságot, az élet minden területén nyitott szemmel kell járni, nem szabad közönyösen elmenni a problémák mellett, feltárásukat javító szándékú tett kell, hogy kövesse!

Küldetésünk van! Beteljesítéséhez várjuk, s fogadjuk jószándékú férfi társainkat!

Állításaimat saját életutam is bizonyítja, hiszen első generációs értelmiségiként bizony meg kellett dolgoznom diplomámért, szakvizsgáimért, OKJ-s végzettségeimért. Fiatalon özvegyültem meg három kiskorú gyerekekkel, mindegyikük kezébe diplomát adtam, családalapításukat erőn felül támogattam, most csodálhatom négy bájos unokámat, akik többre tartják a családi együttléteket mindennél a világon. Rajtuk kívül rám maradt édesanyám és 95 éves nagymamám istápolása, hiszen nekik tartozom a békés, boldog öregkor élményének biztosításával. S a szeretet nem fogy el, sőt, minél inkább osztogatjuk, annál inkább gyarapodik - így a Boldog Családokért Egyesület elnökeként nagy horderejű szociális támogató munkát végzek, oktatom az idősápolásban alkalmazandó gondozónőket, s emellett orvosként karbantartom praxisom lakosságát. Maradt időm tágabb közösségem, Mátészalka élhetőbb közösséggé változtatására is, melyhez mint alpolgármester, döntéshozóként járultam hozzá. Úgy gondolom, örülök, hogy nő lehetek, s a fajsúlyos dolgokban nem döntenék ma sem másként, mint annak idején.